

N:o 74.

Af herr **J. Johansson** från Stockholm, om nedsättning af stämpelafgiften å spelkort.

Om ett riksdagsbeslut stadfästes på grund af tvenne beaktansvärda syften: sedlighetens och statsinkomstens höjande, men det, omedelbarligen efter beslutets trädande i kraft, visar sig, att såväl sedligheten som statsinkomsten blir mindre än den var förut, så bör man icke uppskjuta att ändra detta beslut af det skäl, att det är så nyligen fattadt.

Den stämpelförhöjning å spelkort, som tillämpats under de trenne sistförflutna åren, har, enligt de faktiska siffrorna och den allmänna meningen, icke verkat godt, hvarken i sedlighetens intresse eller ur ekonomisk synpunkt.

Fabrikspriset å svenska spelkort, exklusive stämpelafgiften, är högst femtio öre per lek. Före 1871 var stämpelafgiften per spel om två lekar 75 öre, derefter och intill 1893 1 krona 50 öre och för närvarande 3 kronor. Genom nu gällande orimligt höga stämpelafgift omöjliggöres hardt när den inhemska fabrikationen, och följden har blifvit en oerhörd smuggling, hvilken på samma gång den är en stöld från staten icke fördyrar spelkortet och ej heller höjer sedligheten. Trots den fördubblade stämpelafgift, som tillämpats från och med 1893, utgjorde statsinkomsten för hvardera året 1893—94 i medeltal endast 82,080 kronor, då årliga inkomsten under femårsperioden 1887—91, då stämpelafgiften var dubbelt lägre, i medeltal utgjorde 119,016 kronor. Alltså en minskad inkomst för åren 1893—94 af 73,872 kronor. 1895 års

resultat, ännu ej känt till siffran, emotses dock icke blifva bättre än de tvenne nästföregående årens, och ändå öfvas kortspel minst lika mycket för närvarande som under den ofvan åberopade femårsperioden, hvadan man kan sluta sig till smugglingens omfång. Bruket af olagliga utländska spelkort hörde icke till sällsyntheterna äfven då stämpelafgiften var dubbelt lägre än för närvarande, men numera hör det till ordningen för dagen. De täta och billiga trafikförbindelserna med ett af våra närmaste grannland och det föga skrymmande godset underlätta smugglingen, och det låga varuvärdet förringar, i händelse af upptäckt, smugglarens risk. Han kan, genom dagliga öfverfarter och medförande af blott några spel åt gången, rent af existera på denna sedeslösa industri, och med visshet kan antagas, att han icke på svensk botten saknar köpare för sin vara. Det olofliga tillvägagångendet blir än mera beklagligt derigenom, att smugglingen, för att undgå tulltjenstemännens uppmärksamhet, måste ske i liten skala för hvarje gång, och sålunda desto flere personer och ju oftare frestas till denna öfverträdelse.

Är nu kortspel osedligt, så lär väl sedligheten omkring raffelådan och rouletten och vid begagnandet af alla andra spel, der det gäller att vinna eller förlora penningar, icke vara större. Till försvar för den nuvarande höga stämpelafgiften har man anfört, att »många spelare genom skicklighet i sin konst vinna stora summor, hvilka genom stämpelafgift skulle blifva beskattade», men hvad betyder väl 75 öres förhöjning i priset på en kortlek gent emot de tusentals kronor, som genom densammas begagnande kunna vinnas eller förloras på några få timmar. Man har också sagt, att »genom billiga spelkort skulle minderåriga barn vänja sig vid spel och blifva passionerade spelare, innan de ännu uppnått myndighetsåldern». Detta är en bitter erfarenhet för dem som gjort den, men, må man då mindre skylla på korten än på naturanlag och uppfostran. För den verkliga spelpassionen, som ingenting annat är än gissningen »udda eller jemt», äro dessutom alla spelapparater umbärliga. Den passionen tager ut sin rätt i smyg och inom slutna dörrar, i händelse alla spel om penningar lagligen förbjudas.

Vill man emellertid hämma ett dubbelt ondt, den olagliga och sedeslösa importen af utländska spelkort och den förlust, som derigenom drabbar statsverket, torde säkraste medlet vara att ganska betydligt sänka den nuvarande stämpelafgiften, hvilken, under de tre år den existerat har förskaffat synnerligast det danska fabrikkatet, vackert och guldkantadt som det är, en stor marknad inom vårt land. Be-

slutes således att sätta stämpelafgiften så låg, att smugglarens risk blir större än hans vinst, så kommer hvarken statsverket eller sedligheten att förlora derpå. På grund af det anförda vågar jag därför hemställa,

att Riksdagen ville besluta, att den stämpelafgift å spelkort, som enligt kongl. kungörelsen af den 7 oktober 1892 för närvarande utgör en krona och femtio öre för hvarje kortlek, måtte nedsättas till femtio öre för hvarje kortlek, och nedsättningen tillämpas från och med 1897 års början.

Stockholm den 20 januari 1896.

Joh. Johansson
från Stockholm.